

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 342. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992357750560/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

efterhaanden for at opnaa sine Hensigter en hel Kæde af skrækkelige Forbrydelser og Mord. Rædselsfulde Syner truer ham hvert Øjeblik og jager ham fra Sted til Sted.

Tilslidst bliver han imidlertid angivet og kastet i et Fængsel. Her naaer nu Forvirringen og Fordoblingen sit Højdepunkt. «Jeg kunde ikke sove. I det underlige Genskin, som Lampen kastede paa Vægge og Loft, grinede alle Slags fortrukne Ansigter mig i Møde, jeg slukkede Lampen, skjulte mit Hoved i Straapuden, men græsseligere klang da de andre Fangers dumpe Stønnen og Raslen med deres Lænker.» — Han synes at høre Dødsrallen af dem, han har dræbt. Da opfatter han tydeligt under sig en sagte afmaalt Banken. «Jeg lyttede, men Bankningen vedvarede, og derimellem lo det selsomt op fra Gulvet. Jeg sprang op og kastede mig paa Straalejet, men imidlertid bankede, lo og stønede det videre.

«Endelig raabte det sagte, sagte men med hæslig, hæst, stammende Stemme i ét væk: Me-dar-dus, Me-dar-dus! En Isstrøm foer gennem mine Lemmer. Jeg mandede mig op og raabte: Hvem der! Hvem der!» — Til Slutning banker og stammer det lige under hans Fødder: «Hihibi — hihibi — lille-Broer, lille-Broer Me-dar-dus . . . jeg er her . . . er her . . . lu-luk op . . . op, vi vi-vil gaa i Sko-Sko-ven.» Da tror han til sin Rædsel at kende sin egen Stemme. Tilslidst løftes nogle Fliser i Gulvet i Vejret, og han ser sit eget Ansigt i Munkekutten. Denne anden Medardus er fængslet som han, har tilstaaet, er dømt til Døden. — Nu gaar Alt som i en Drøm; han véd ikke, om han selv er Helten i de Begivenheder, han tror at have oplevet, eller om det kun er en levende Drøm. «Det er mig, som havde jeg drømmende hørt Historien om en Ulykkelig, der som et Legetøj for mørke Magter blev slynget hid og did og drevet fra Forbrydelse til Forbrydelse.»

Han bliver frikendt; hans Livs lykkeligste Tid er oprunden, han skal forenes med sin Elskede. Det er Bryllupsdagen. «I det Øjeblik opstod der en dump Larm paa Gaden, hule Stemmer raabte imellem hverandre, og vi hørte den drønende Raslen af en tung, langsomt rullende Vogn. Jeg ilede til Vinduet. Der stod netop foran Paladset den af Rakkerknegtene trukne Karre, paa hvilken Munken sad baglænds, foran ham en Capuciner, der højt og ivrigt bad sammen med ham. Han var vansiret af Dødsangstens Blegthed og det strittende Skæg; dog var den græsse-